

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ὁ γδὴ τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
ἀνάστασις προβάλλει γελαστή.

**Ῥυνοῦμεν τὸν Προωθυπουργὸν
εἰς ἦχον πλάγιον ἀργὸν.**

Ἦλθε καὶ πάλιν δοξαστός,
ἦλθε σειστός καὶ λυγιστός
ὁ τέως Κυβερνήτης.

Κι' ἐβέλασαν γι' αὐτὸν ἄμνοι,
καὶ τοῦτον πάλιν ἐξυμνεῖ
καθένας συμπολίτης.

Ἦλθε πάλι...νάτος νάτος
ὅπως πρῶτα κοτσονάτος.

μᾶς γλυκογίνεσαι, λιγερὲ Κορφιᾶτη...
τρεῖς ἡμέραις πέρασες μὲ πολὺ ραχάτι.

Κυβερνήτην ἡμερον
ξαντραγοιδούμε...
πέρασε τριήμερον
δίχως νὰ σέ'δοῦμε.

Ὅλοι σ' ἐκτιμήσαμε
μὲς σ' αὐτὴ τὴν μπόρα...
πῶς σ' ἐπεθυμήσαμε
τρεῖς ἡμέραις τώρα.

Ὅλοι μας ἐκλαίγαμε
γιὰ τὸ Κορφιότακι...
καλὲ ποῦναι' λέγαμε
τὸ πατριωτάκι.

Ποῦντο τὸ καμάρι μας,
ποῦχει τὴν ἐλῆά...
ποῦντο, ποῦ γιὰ χάρι μας
ρεβει' στὴ δουλειά;

Τώρα πάλι σείνεσαι
μὲ τ' ἀργιὰ τῆς στάνης...
καλὲ τί μᾶς γίνεσαι;
καλὲ τί μᾶς κάνεις;

Μαζὶ μὲ τὴν πατρίδα
τὸ φλογερὸ μας μάτι
τὸ' κάναμε γαρίδα
νὰ' δοῦμε τὸν Κορφιᾶτη.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐννακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ἐβδομήντα καὶ χίλια κι' ὀκτώ,
κουμπαραῖς καὶ τῆς σούβλας σφακτό.

Τρεῖς' μέραις φοβεραῖς
καλὰ μᾶς ἐτιμώρησες
μὲ τόσαις συμφοραῖς...
καὶ πάλι καλῶς ὥρισες.

Τρεῖς' μέραις μὲ σκοτάδι
τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ...
τρεῖς' μέραις μὲ χολὴ
μυλοῦσες' στὸ κοπάδι.

Τρεῖς' μέραις μὲ τερτίτια
μᾶς ἔβαλες σ' ἀγῶνα,
κι' εἶχαμε καρδιοκτύπια
κυττῶντας τὴν Κορῶνα.

Τρεῖς' μέραις, ἐδνεγέρτα,
μεγάλα σοῦρτα φέρτα,
τρεῖς' μέραις παραζάλη
καὶ κίνησις τοῦ Ράλλη.

Τρεῖς' μέραις ἔτρεχε κι' αὐτὸς μὲ τόση γρηγοράδα,
καὶ πότ' ἐπήγαινε πεζὸς καὶ πότε καροτσάδα.

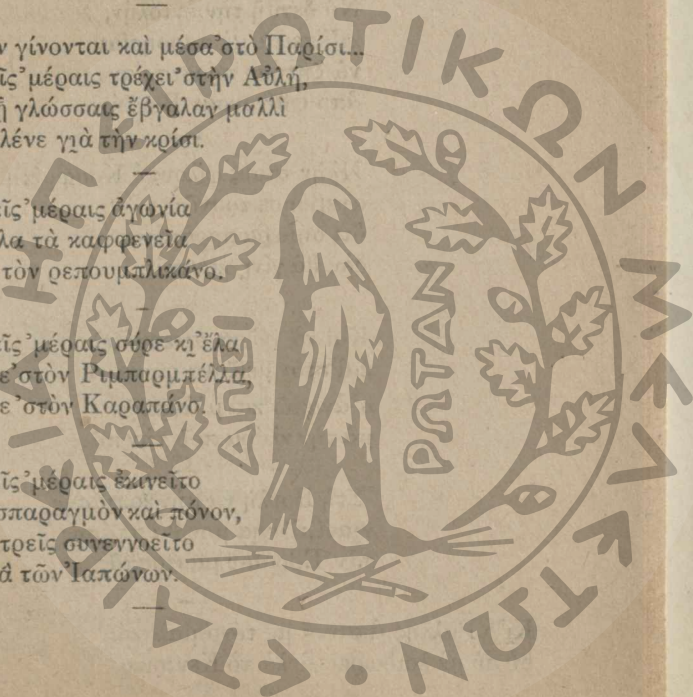
Τρεῖς' μέραις τί καμώματα
καὶ τί παροξυσμός...
σὲ συμπεθέρων κόμματα
πολὺς ἀναβρασμός.

Τέτοια θαρρῶ δὲν γίνονται καὶ μέσα στὸ Παρίσι...
τρεῖς' μέραις τρέχει' στὴν Αἴλη,
κι' ἡ γλώσσας ἐβγαλαγ' μαλλί
νὰ λένε γιὰ τὴν κρίσι.

Τρεῖς' μέραις ἀγάγια
σ' ὅλα τὰ καφενεῖα
γιὰ τὸν ρεπουμπλικάνο.

Τρεῖς' μέραις σὺρε κι' ἔλα
πότε στὸν Ριπαρμπέλλα
πότε στὸν Καραπάνο.

Τρεῖς' μέραις ἐανεῖτο
μὲ σπαργμὸν καὶ πόνον,
καὶ τρεῖς' συνενοεῖτο
μετὰ τῶν Ἰαπώνων.

Τρεῖς μέραις τὸν ῥωτοῦσε
περιεργὸν τὸ κόμμα,
τρεῖς μέραις τὸν κυττοῦσε
τὰ μάτια καὶ στὸ στόμα.

Μὲ τόσας συγκινήσεις
καθένας ἐπροσπάθει
ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθῃ
πῶς θὰ τελειώσῃ κρίσις.

Ῥωτοῦσε κάθε φίλος,
ποῦ πρὸς Ἀρχὴν ἐσφρίγα,
ὅμως αὐτοῦ τὸ χεῖλος
κατάλειστον εἰσιγα
μὲ σιωπὴν Ζαήμη,
κ' ἔκραζαν πάντες οἱ μοῖ!

Τρεῖς μέραις τί μπουλούκια
καὶ πόσο πατατράκα
καὶ σάλος καὶ γαλήνη.

Καὶ μέσ' ἀπὸ σεντούκια
τρεῖς μέραις βγαίνουν φράκα
καὶ τόση νεφθαλίνη.

Τρεῖς μέραις τὸ σακάκι
τὸ πότισαν φαρμάκι.
Τρεῖς μέραις μαρτυρεῖ
χωρὶς νὰ σταματᾷ,
καὶ τὸν Καλογερῇ
νυχθημερὸν ῥωτᾷ
σὰν πόσο φιλικὸ
νᾶγγι τὸ Κεντρικὸ.

Καὶ παρ' αὐτοῦ μανθάνει
πῶς τὸ φιλὸ δὲν φθάνει
μῆτε γιὰ ρεπανάκη.

Κι' ἄρχισαν ν' ἀλαλάζουν
καὶ νὰ πικροβελάζουν
βελαδοφόρ' ἄρνάκη.

Τρεῖς ἡμέραις παρασκάνει
καὶ δὲν ξέρεῖ τί νὰ κἀνῃ.
Νὰ δεχθῇ τὴν ἐντολήν,
κ' ἔπειτα μὲ παρησίαν
νὰ ζητήσῃ προστασίαν
ἀπὸ φθίνουσας Βουλῆς;

Πλὴν σ' τοὺς φίλους ὁ Κορφιάτης
ἀνεβόησε τρανῶς
ὅτι σήμερα προστάτης
δὲν θὰ γίνῃ κανεὸς.

Καὶ τὰ νεῦρα κατευνάζει
καὶ σ' τὸν μείζονα φωνάζει:
σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς,
μὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς;

Στὴ Βουλὴ νὰ μὴν κοπιᾷς,
γιατί, τίζογα μου, θὰ σπάσῃς
σὰν Ἑβραίου μαστραπᾶς.

Κι' ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ μὲ τόνο μαλακό:
οὐ σὺ μὲ λουδωρεῖς, ἀλλὰ τὸ Κεντρικόν.

Ἄν τοῦτο τὸ καὶμένο, τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο,
τὸ κῦτταζα γεμάτο,
τότε καὶ σὺ, Κορφιάτη, θὰ πῆγαινες ταξίδι,
καὶ τότε τὴν Ἐλῆ σου τὴν ἔβαζα στὸ ξύδι.

Περικλέτειος ὠδὴ στὴς Κορδόνας τὸ παιδί.

Ὑμνεῖτε πάντες ἐν ὠδαῖς,
ἐν ψαλτηρίῳ καὶ χορδαῖς
τὸν πρῶτον τῆς Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Τρεῖς μέραις ἔτρεχε κ' αὐτὸς νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα του
καὶ τρεῖς ἡμέραις ἔβαζε κ' ἔβγαζε τὴν βελάδα του.
Τρεῖς μέραις ἐπαθαίνετο καθέννας νὰ τὸν βλέπῃ,
τρεῖς μέραις τὴν διάλυσιν εἶχε μὲς στὴν τσέπη.

Σήμερον μνημονεύομεν τῆς κρίσεως τὰ δράματα,
τριήμερα μυστήρια,
τριήμερα τρεχάματα,
καὶ πάθη καὶ μαρτύρια.

Σήμερον μνημονεύομεν τοὺς φλογερούς τοῦ ζήλους,
τὰ κεχνηαῖα στόματα,
τριήμερα σταυρώματα
καὶ τριήμερους ἦλους.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τὸν ὑστερισμὸν τῆς χώρας,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι παραστήματα τῆς ὥρας,
καὶ διάψευσιν κατόπιν
συγκινοῦσαν τὴν Εὐρώπην.

Μνημονεύομεν ἀκόμη καὶ τὰ τόσα σῦρε κ' ἔλα
προσφιλοῦς ρεπουμπλικάνου
στοῦ Δραγοῦμη τοῦ Στεφάνου
καὶ στοῦ Κόντε Ριμπαρμπέλλα.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τόσους φίλους ἀτυχεῖς
καὶ μνηστήρας τῆς Ἀρχῆς,
μνημονεύομεν ἀκόμη τοὺς ψιθυρισμοὺς ἐκείνους
τοὺς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
καὶ τὸ κύνειον τὸ μέλος
ὅλων τῶν περιβληθέντων μὲ στεφάνους ἀκανθίνους.

Σήμερον μνημονεύομεν βελαδοφορεμένους
καὶ φρεσκοξουρισμένους,
ποῦ λένε πῶς τοὺς μύριζε τρεῖς μέραις παλαμίδα
κ' ἀντὶ χαρτοφυλάκιον ἐπῆραν κεραμίδα.

Σήμερον μνημονεύομεν τῶν ἀτυχῶν τοὺς βόγγους,
καὶ τῆς χολῆς τοὺς σπόγγους.
Σήμερον μνημονεύομεν μερίμνας τῆς Κορώνας
περὶ τῆς νέας κρίσεως, καὶ φοβεροὺς ἀγῶνας,
καὶ τέλος τὴν κατάθεσιν τῆς ἐντολῆς ἐκείνης
μὲ θλίψιν πατριωτικὴν καὶ σπαραγμὸν ὀδύνης.

Τοῦ Ράλλη μνημονεύομεν πρὸς φίλους ἐντολὰς,
τὴν δῆλωσιν ὑποταγῆς στοῦ Κόντε τὰς βουλὰς,
μὰ καὶ τοῦ συμπεπεδέρου του προσκαίρους ἀπειλὰς.

Καὶ τὴν ἀμαρτωλὴν
αἰνέσωμεν Βουλὴν,
καὶ νῦν ἐν ἀμαρτίαις
πολλαῖς παραλαλοῦσαν.

Ἔλα νὰ φιληθοῦμε κ' εἶναι Λαμπρὴς ἡμέρα...
ὅ,τι μοῦ πῆς 'θὰ κάνω κ' ἐγώ, καλὲ πατέρα.

καὶ νῦν ἐν ἀπαρτίαις
τοῦ Κόντε κραιπαλοῦσαν.

Ἵμνήσωμεν τὸν νέον Προϋπολογισμόν,
τὸν ταιλαιπωρηθέντα,
καὶ τώρα ψηφισθέντα
μὲ πατριωτισμὸν
χωρὶς παροξυσμόν.

Ἵμνήσωμεν τοῦ Ράλλη τὴν ἱερὰν σιγὴν
καὶ τὴν ὑποταγὴν.
Αἰνέσωμεν ἀκόμη
καὶ τὰλλα τὰ παιδιὰ,
ποῦ χάσκουν δίχως γνώμη
καὶ δίχως τοιμουδιά.

Ἀκούσωμεν ἁσμένως καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,
ποῦ λέει στὸ Παλάτι:
νὰ φέρῃς τὸν Κορφιάτη
κ' ὅ,τι μοῦ πῇ τὸ κάνω.

Αἰνέσωμεν τοῦ Κόντε τὴν ἐθελουσίαν,
ποῦ μὲ νέους ὄρους ἤλθε στὴν Ἐξουσίαν.
Ἀνέσωμεν πρηνεῖς τὴν Ἐξοχότητά του,
ποῦ θέλ' ὑποταγὴν εἰς τὰ βουλευμάτα του.

Κι' ἂν ἓνα γρὺ τολμήσῃ
κάποιος νὰ ξεστομίσῃ,
τίποτα δὲν τῷ εἰς τὸ στρίψῃ πάλι
καὶ νᾶχωμε καινούρια τρεχάματα τοῦ Ράλλη.

Ὁ πατριωτισμὸς ὑποταγὴν ζητεῖ
ἐκείνος σιγηλοῦς κ' ἀφώνους τοὺς κρατεῖ.
Ὁ Κεντρικοῦ Ταμείου φτώχεια διαβολεμένη,
καὶ δυσπραγία κ' ἄλλα
ζητήματα μεγάλα
καὶ πατέρα κάνουν κωφάλαος νὰ μένῃ.

Χάριν τῆς δυσπραγίας
τῆς κωλυσιεργίας
δὲν ἀπηχοῦν φωναί.

Τρόμος καὶ σιωπὴ
κ' ὁ Κόντε σ' ὅ,τι πῇ
θέλει νὰ λέτε ναί.

Ἀναστάσιμα φαίδρα τῆς φυλῆς, ποῦ πάρα ὀρᾷ.

Τὸν Κυβερνήτην ἄσωμεν τὸν λῶστον
καὶ κράσωμεν καλῶς σ' τὸν καλῶς σ' τὸν.
Ὡσὰν Ἀνταῖος νέας Κυβερνήσεως
ἀνέστης σιβαρὸς καὶ καλλιάρετος,
τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῆς κρίσεως
καὶ νέος ἐπαφάνης Καγκελάριος.

Αἰνεῖτω κάθε ποῦρος πατριώτης
τὸν πρῶτον Κυβερνήτην ἐν τοῖς πρώτοις,
τοῦτον ὡς ἐξυμνᾷ κ' ὁ Παπαφώτης
καὶ κάθε Συντεχνία φωτοδοτῇ.

Τὴν Ἐξουσίαν πάλιν ἀναδέχεται,
ποῦ μόλις μὲ τὸ ζόρι τὴν ἀνέχεται.
Ἐπεὶ ἀπὸ τριήμερον ἀγῶνα
πρὸς τοῦτον ἀνακράζει κ' ὁ Κορῶνα.

Ἀπὸ κινδύνους λύτρωσε τὸν τόπον,
δὲν μένει πλέον ἄλλος παρὰ σὺ,
κ' ἐκείνος συγκατένευσε μὲ κόπον,
καὶ τοῦνε κ' ὁ ρεπουμπλικανισμὸς.

Παρατήθη, καὶ γὰρ ἐμαράνθη
μ' ἐξουσίας ἀφόρους,
παρατήθη, καὶ γὰρ ἐπικράνθη
μὲ τελῶνας κ' ἐμπόρους.

Παραιτήθη, καὶ γὰρ Ἀνδριόπουλος
τοὺς ἐμπόρους κορώνει,
παραιτήθη, καὶ γὰρ ὁ Μοσχόπουλος
στὸ κυνήγι τοὺς στρώνει.

Ἐπανήλθε, καὶ γὰρ ἀντιπάλους
ἢ φτώχεια ταράττει,
ἔπανήλθε, καὶ γὰρ εἰς τοὺς ἄλλους
δὲν ἔκανε πλάτη.

Ἐπανήλθε, καὶ γὰρ δὲν εὐρέθη
κανεὶς ἄλλος σωτήρ,
ὁ δὲ Ράλλης σιγὴν ὕπεσχέθη
καὶ πᾶς ἄλλος πατήρ.

Αἰνέσωμεν ἀνάστασιν πολυπαθοῦς κυρίου,
πρὸς αἶνους ἀφυπνίσωμεν τὴν πλάσιν τῶν νοθρῶν...
καὶ πάλιν περιτίθεται στεφάνους μαρτυρίου
ὁ κατ' αὐτὰς ἐμφανισθεὶς μὲ σκοῦφον ἐρυθρὸν ὄν.

Δόξα, κλεινὲ Γεωργάκη,
ποῦ στὸ τέλος
ἔγινες καὶ λιγὰκι
Μαζαγιέλος.

Τὸν φόρεσες καὶ σύ, περικλυτέ,
μὰ κάλλιον ἄργα παρὰ ποτέ.
Αἰνῶ σε, ποῦ δὲν ξέρω πῶς σοῦ φάνη
καὶ ἐφόρεσες τὴν κόκκινη σκουφίτσα,
καὶ τρομερὸς ἐπρόβαλες στὴ στάνη
καὶ ὁ λόγος σου κεντοῦσε σὰν καρφίτσα.

Δὲν σ' ἔθελγαν πλέον
Αὐλαὶ Βασιλέων
καὶ κόσμοι χρυσοῖ.

Τὸν σκοῦφον ἐφόρεις,
καὶ ἠπόρουν καὶ ἠπόρεις
γὰρ τοῦτον καὶ σύ.

Στῆς γλώσσης τὸ μέλι
πικρίαν ἐγχύνων
ἐτόξευσες βέλη
πικρὰ κατ' ἑκείνων,
ποῦ δίνουνε θύρρος στὸν τάδε, στὸν δεῖνα,
καὶ ἑκείνοι κινοῦνται καὶ κάνουν ἑκείνα.

Καὶ ἐθλίβεσο μόνος
ἐκτὸς τοῦ Νυμφῶνος
Αὐλῶν ἀνευθύνων
καὶ ἐψέλλιζες σύννους;
ἐκείνοι καὶ ἑκείνων
καὶ ἑκείνοις καὶ ἑκείνους.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεται μὲ τὸ σαθρὸν ἀκάτιον
ὁ συμπεθέρος μείζοντας καὶ ἐλάσσοντας συγκρούσας,
καὶ πάλιν ἀναβάλλεται τὸ νυμφικὸν ἱμάτιον
ὁ τὸν ἀναβαλλόμενον Συντεχνιῶν ἀκούσας.

Μὲ νέαν ἐπιφαίνεται λαμπρὰν περιβολὴν
ὁ τιμωρὸς τῶν ἀπειθῶν,
ὁ τὴν Δευτέραν τῶν παθῶν
καλέσας τὴν Βουλὴν.

Καὶ κόσμος ἔτρεξε πολὺς ν' ἀκούσῃ χαιρεκάκως
τί γὰρ τὴν κρίσι θάλεγε καὶ ὁ Τριανταφυλλάκιος.

ποῦναι πρωτοπαλλήκαρο γερό τοῦ Κυριακούλη
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος βγαίνει στὸ καραούλι.

Ἀτρόμητος καὶ ἀκράτητος μὲ πανοπλίαν θάρρους
ἔλεγαν πῶς θὰ ριχθῇ σὲ Κόντε καὶ Παλλάκι,
καὶ ὅσοι περιέμεναν νὰ δοῦν ὀρητικούς χειμάρρους
δὲν εἶδαν ἄλλο τίποτα παρὰ νερό στ' αὐλάκι.

Ἀνάστασιν αἰνοῦμεν,
Κόντε σὲ προσκυνοῦμεν.
Δὲν μίλησες πολλὰ,
λίγα καὶ στοργυλά.

Εἶπες στὸν χρυσομάλλην
νὰ κάθῃ εὐπειθής,
καὶ ὥσως παρατηθῇς
μετὰ τὸ Πάσχα πάλιν.

Εἶπες καὶ πρὸς τοὺς φίλους πρὸς τὸ παρὸν νὰ πάνε
νὰ σφάξουν τοὺς ἀμνούς,
καὶ ἀμέσως νὰ γυρίσουν, καὶ γὰρ πολλὰ δαπάναι
μᾶς ἄφησαν γυμνοὺς.

Αἰνέσωμεν ἀνάστασιν, δονοῦσαν ἐγκεφάλους,
καὶ ρήτορας εὐλόλους,
ὅσους ἢ κρίσις τῶν κρασιῶν ἐμέθυσε προσφάτως
καὶ ἔφυγαν παραπαίοντες μὲ παραπαῖον κράτος.

Καὶ ἔβλεπε καθέννας μποῦφος
ἡγητόρων καὶ ὀπαδῶν
ἄνω κάτω τὰ μυαλά,
ὅταν ὁ τῆς Πάτρας Ροῦφος
ἔμελψε τὴν ἐπιδόν
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

Ταύτην ἐκφωνεῖ μὲ πάθος
κάθε γέρος καὶ νεήλυς,
ὅπως εἶπε κατὰ λάθος
ὁ Βουδούρης ὁ Βασίλης.

Ταύτην μέλπει καὶ καθεὶς
νήφων καὶ κρασοπαθῆς,
ταύτην φθέγγομαι καὶ ἐγώ,
ποῦ πολλὰ μωρολογῶ.

Ἀναστάσεως ἡμέρα... τράγος τράγον κουτουλά,
καὶ παντοῦ φωνὴ μεγάλη
μὲ τὸν Ροῦφον διελάλει
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

καὶ καρπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μόνι' Ἑλληνικὰ... περιχαλῶς ἐβγήκε Γαλλιστὶ
τοῦ Λάσκου ἡ διάλεξις, ἡ τόσον ἀγαστή,
περὶ τῆς πρώτης ἐποχῆς τοῦ καὶ ἡμᾶς Θεάτρου,
πνευματικὸν ἐντύφημα τοῦ κάθε μουσολάτρου.

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς Τριφυλίας πρώτης...
ὁ Νίκος ὁ Λαμπρόπουλος μουσοτραφῆς ἐκδότης.

Τί περίφημον Ραφειὸν τῶν κυρίων Μενδρινοῦ,
ποῦ δικαίως χάρει φήμην καταστήματος κλεινοῦ.
Δρόμος Ὁφθαλματρείου, δύο φέρον ἀριθμόν,
καὶ ὅλο χάρις καὶ κομψότης μ' ἓνα τέλειον ρυθμόν.